

cigare, kateri nimajo nobene cehe. Preteklo nedeljo n. p. je zahteval neki človek cigare, ki ni imel cehe in jih je dobil. To je nepostavno in opozarjamo finančno oblast na to preziranje postav.

Štajerski kmetje!

Deželni zbor štajerski stopi menda junija meseca zopet skupaj, da prične svoje delovanje. Od tega zasedanja je jako veliko odvisno. Kakor znano, razbila je

prvaška obstrukcija

deželni zbor in je s tem napravila velikansko škodo ljudstvu. Podpore, subvencije, denarji za zgradbe, za regulacije, za brezobrestna posojila itd., vse to je prvaška obstrukcija vrgla v vodo. Prvaški poslanci pa hočejo še naprej onemogočiti delo v deželnem zboru. Še naprej hočejo povečavati vašo bedo!

Kmetje!

Naše potrpežljivosti mora biti enkrat konec! Mi zahtevamo od slovenskih poslancev, da takoj

nehajo z obstrukcijo.

Kajti edino potem je mogoče, da dobimo vse to, kar zahtevamo in potrebujemo. Kmetje! Zbirajte se na shodih in odpošiljajte prvaškim poslancem rezolucije, da naj ponehajo z obstrukcijo. Zahtevajte od vaših občinskih zastopov, da isto storijo! Nobeno nasprotno zavijanje vas naj ne zmoti.

Proč z obstrukcijo!

Poslanci morajo se pokoriti ljudski volji!

Novice.

Pozor, inzerenti! Inzerati za „Štajerca“ se sprejemajo razven v upravnistvu tudi še na sledečih krajih:

Maribor: papirna trgovina Rud. Gaiser.

Celje: knjigotrožnica Fritz Rasch.

Radgona: knjigotrožnica J. Semlitsch.

Oj ti prvaški značaj! V Ljubljani izhaja neki prvaški listič „Jutro“, ki ga izdaja svoj čas v srbski službi stoječi mladenič Milan Plut. Ta rrrrrradikalni slovenski list prinesel je p. kr. novico, da se je velikanska nesreča zgodila: zagriženi prvaki v Ljubljani so namreč nemško „Union“-pivo pili. . . . To stvar samo ob sebi sicer mi prav dobro razumemo; kajti tega se pač ne more od nikogar zahtevati, da bi vedno rečimo „slovensko pivo“ iz žalsko-laške pivovarne v sebe vlival. Ali tega pa res ne moremo razumeti, da je „Jutro“ na 2. strani čez pivec nemške „Union“-pive pisalo, na 4. strani pa inzerat za isto nemško pivo prineslo. . . . To je pač pravi značaj prvaških hujšakačev!

Poškodbe po gosenicah. „Uradni list“ piše: Iz zanesljivih poročil strokovnjakov je razvideti, da preti sadjarstvu v okoliših Štajerske, mejočih na Ogrsko, posebno pa v političnem okraju ptujskem, vsled poškodb po gosenicah katastrofa, ako se ne vkrenejo energični koraki proti temu. Prav posebno bi bilo energično pokončevati iz gnezdov izlezajoče gosenice zlatokrilca in belina ter iz jajec prsteničarja izlezajoče gosenice, in sicer tako, da se gosenice zmečkajo s cunjami (cotami) ovitimi okolu droga, da se sežgejo s pomočjo goseničnih bakelj, ali da se gosenice poškrope z enoodstotno raztopino tobačnega izvlečka in mažnega mila. Občinska predstojništva se torej opozorijo, da strogo izvršujejo določila zakona z dne 10. decembra 1868. I., dež. zak. št. 5 z 1869 I., zadevajoč naredbe v varstvo poljščin in sadnega drevja zoper škodljive mrčese.

Iz Spodnje-Štajerskega.

Plojeva fana. Naš ljubeznivi prijatelj Tebeničmar, ki je vkljub grehov in nadlog tega sveta vedno dobre volje, nam zopet piše: — „Vi, gospod urednik, Vaše proročanje je sicer dobro, ali izpolni se pa nikdar ne. Kolikokrat že ste pisali, da je naš resnično ljubni hofrat Ploj politični Revček Andrejček, ki že čaka na penzijo. Pa le ni tako. Ploja imajo ljudje prav

radi. Jaz Vam lahko, celi tucat ljudi navedem, ki imajo Ploja radi, tako n. pr. „kommerzienrata“ Jurzo, ki ga ima tako rad, da mu vedno kočijo in psička posodi, nadalje dr. Jurtelo, ki sanja s Plojem o lepih časih, ko še niso Korošci kvarili lepih sanj, nadalje učitelja Klemenčiča, kateremu je Ploj obljubil, da bode gledal na znižanje davka na kognak, nadalje ptujski dr. Fermeve, ki je v odboru „narodne stranke“, da pomaga „konzervativcem“, nadalje dr. Rosina, ki se še tudi spominja razvalin prvaštva v Kartagi, nadalje — holt, mislim da dosti več Plojevih pristašev ni. Ako sem katerega izpuštil, naj se pri mestni policiji zglašim. . . . Zadnjič bil sem v nekem bušenšanku (Plojeva „Sloga“ nas je podučila, da se pravi bušenšanku slovensko gostilna „pod vejo“). Kar nakrat začujem ropot: puf, pef, pej, fej, pfej, pfuj — kaj je to? Tekel sem čez hrib tja na Ptujsko goro. Bilo je tam mnogo ljudi in vsi so se smejali. „Kaj pa imate danes?“ sem jih vprašal. Neka ženica mi je odgovorila: „Ploja žegnamo“. Šel sem naprej in zagledal nakrat izza okna gostilne velikansko fano. In bila je lepa in fina in primerna fana. Zidana pač ni bila. Ali narejena je bila iz starih žakljov. Ti žaklji so bili pač raztrgani, ali tudi vest gotovih slovenskih poslancev je raztrgana. In tako je bila ta fana prava podoba Ploja, posebno zato, ker jo je krasil tudi venec iz brinja; znano pa je, da je Ploju brinje najljubša rastlina. . . . Tam nekje v kotu sem se vsedel in spil glažek vinčka in napisal iz vsega srca to-le navdušeno „narodno“ pesen:

„Oj fana, fana žakljova,
podoba ti si Plojeva;
skozi luknje tvoje
poslal je svoje
obljube podpore
da jih nikdo dobiti ne more.

Oj fana, fana ti iz cot,
kdor te ne ljubi, je falot!
Tvoj venec iz brinja
nas vse spominja
na čase jasne in plave,
na čase Plojeve slave. . . .“

Hotel sem še naprej pesnariti, ali nastal je zopet ropot; od vseh strani se je čulo klice: Proč s prvaškimi dohtarji, fej Ploj, fej Ploj. . . . Jaz sem postal žalosten, ker sem vedno Ploja ljubil. Ljudje pa so pljuvali in pljuvali. Mislim sem si: Oj ti domovina, izgubljena si. . . . Ali ko pogledam doli po griču, opazim nakrat neke črne pike: ena, dve, pet, osem, deset, dvanajst. Najprve sem mislil, da so to velike podrepne muhe. Potem pa sem opazil, da so te pike človeku podobne. In čez nekaj časa sem vidil, da prihaja Ptujski gori rešitev. Te pike sicer niso bili apostoljini, katerih je bilo tudi dvanajst. Ali te pike so bili — ptujski „sokoli“. . . . V navadnem življenju so te pike „lerpobi“ in enega se je čisto gotovo še jajčja lupina na hrbtu držala. Ali ta dan so bili ti „sokoli“ pravi „rešitelji“. Mislim, da so se vsi možje na Ptujski gori poskrili, ko so jih videli. Vsakdo se je tresil in je trepetal pred temi junaki, ki so hrabro zapeli:

„Mi smo vojaki korenjaki,
kako nas gledajo ljudje. . . .
— — — — —
papirnat so naše čake
in puške naše iz lesa. . . .“

Tako gospod urednik, je bila Ptujška gora od ptujskih „sokolov“ rešena. Ko bi bil še razgozniški Bračič s svojo „bando“ navzoč, prepričani smo, da bi se bilo zidovje podrolo kakor svoj čas pri mestu Jerihi. . . . In fana, žakljeva fana z brinjevo vejo, ti si hofratsko stranko rešila, ti si nam dala novega poguma. . . . Gospod urednik, nočem, da bi me Ploj za kakšnega „kommerzienrata“ naredil, tudi nočem, da bi mi preskrbel kakšno podporo kakor Gojkovič, — zato grem raje! Adio, pa ne povejte nikomur, kaj sem Vam pisal. . . .“

Posledice prvaške obstrukcije v štajerskem deželnem zboru se kažejo vedno bolj očitno. Vsak teden lahko o velikanskih svotah denarja poročamo, ki se ga je štajerskemu ljudstvu od ust odtrgalo, to pa zlasti zaradi češke komande, ki je slovenske poslance v obstrukcijo pognala. Razven že znanih hudih dejstev — n. pr. da se kmetom, ki so po toči ali suši prizadeti, ne daje podpor, da se ne dovoli več vinogradnikom brezobrestnih posojil, da se ustavlja regulacije

ob Dravi in Pesnici itd. — naj danes še eno posledico brezvestne te obstrukcije omenimo. Za razne agrarne operacije, torej za gospodarsko zadevo, ki je za kmetijsko ljudstvo naravnost usodepolnega pomena in od katerih je odvisna bodočnost tisočero kmetijskih družin, za te agrarne operacije torej bi imela dati država več stotisoč kron denarja. Država seveda je sklenila, da te velikanske svote, ki bi prišle štajerskemu ljudstvu v prid, le tedaj dovoli, ako da tudi dežela svoj donesek (v znesku 40000 K.). Te svoje dolžnosti pa dežela ni storila, ker so slovenski poslanci s svojo obstrukcijo to preprečili. Tako imajo torej prvaški slovenski poslanci na vesti, da je več stotisoč kron ljudstvu odvzetih. In prvaški poslanci še vedno trdijo, da bode ta nesrečna obstrukcija slovenskemu ljudstvu „pomagala.“ Seveda mu bode pomagala, — na beraško palico. . . . Kmetje na spodnjem štajerskem, prisilite svoje slovenske poslance, da naj junija meseca gotovo z obstrukcijo ponehajo! Ako bi pa tega v svoji zaslepljenosti ne hoteli storiti, no, potem bode ljudstvo pač v svojem obupu znalo obračunati z njimi!

Anton Gojkovič je lastnik kamnoloma na Ptujski gori. Mož je bil svoj čas precej pametna glava in se zlasti ni hotel vmešavati v politične stvari, o katerih itak veliko ne razume. Zato je imel tudi med Nemci v Mariboru in Gradcu največ odjemalcev svojih izdelkov, kar je gotovo tudi še dandanes tako. Zdjaj pa mu je p. kr. hofrat Ploj neko podporo izprosjačil in od tega časa sem je Gojkovič popolnoma spremljen. Pri vsaki priložnosti kaže zdaj svoje sovraštvo in svojo jezo nad vsem, kar ne trobi v Plojev hofratski rog. Tudi preteklo nedeljo pri škandaloznem postopanju župana Jurčka se je Gojkovič odlikoval in je nastopal, kakor petelin na gnoju. Dobro, dobro, mi nimamo nič proti temu. Ali ako Gojkovič Nemce že tako hudo sovraži, potem jim naj tudi ne pontuja svoje izdelke. Ali človek, ki hoče doma vse požreti, kar je nemškega, ki se pa po svetu nemškim kupcem z vsemi mogočimi sredstvi priljuje, tak človek pač ni posebni značaj. Ja, ja, — „svoji k svojim“ in „narodna stranka“, hahaha. . . .

V Hočah so postale razmere vsled politične hujskarije kaplana Krajncu zdaj že naravnost neznosne. Ker vse pritožbe ne pomagajo, da bi tega podrepni muhi podobnega črnosukneža iz Hoč spravile, skušajo si ljudje na drug način pomagati. Da pri temu tudi vera trpi, bode pač vsakdo razumel. Zdjaj se nam pa poroča, da so neznanci 2. maja ponoči kaplanu Krajncu vsa okna pobili. Nam se tako pobijanje šip gotovo ne dopade. Ali razumljivo je pa to, kajti politična gonja Kranjčeva rodi take pojave. Zdjaj vpije Kranjc seveda čez hoče „roparje in tolovaje“. Ali mi pa vprašamo: Zakaj pa pred Kranjcem nikdar ni bil v Hočah noben kaplan tepen ali kamenjan? Zato, ker prejšnji kaplani ravno niso tako fanatično hujskali! Kdor seje veter, žel bode vedno le — vihar!

Kateheti, ne pustite deco zastrupljati! Gotovo živimo v tako nemirnih in neprijetnih časih, da se mora dandanes že sleherni človek s politiko pečati. Ali pri vsemu temu se vendar nekaj lahko zahteva: otroke, nedolžno nežno deco naj se ne pusti s politiko zastrupljati! V Ptujju gledajo učitelji in sploh prizadete osebe strogo nato, da n. pr. ne nosijo otroci raznih „narodnih“ znakov. Naj bode stvar že kakor hoče, gotovo je, da taka znamenja, ki imajo s politiko opraviti, ne spadajo v vrste otrok. Kajti kmalu povzročujejo preprij, jezo, pretep in razne druge pojave, ki ne bi imeli pravzaprav ničesar v otročji duši opraviti. V Ptujju torej učiteljstvo tega ne dopusti. Žalibog pa smo opazovali, da imajo na deželi ravno g. kateheti v tem oziru vse druge nazore. Ne vemo, zakaj da pustijo otrokom narodnjaške znake nositi, zakaj jih k temu še celo spodbujajo. To je po našem mnenju velika napaka. Prosimo torej g. katehete in učitelje po deželi, naj temu konec napravijo. Deca in politika nimata ničesar skupnega!

Volitev župana v Št. Ilju se je vršila te dni enkrat. Ker je enako število naprednih in klerikalnih občinskih zastopnikov, se je morala volitev trikrat brez uspeha izvršiti. Vedno je bilo 6 glasov za naprednega in 6 glasov za klerikalnega.